név:…..…….. iskola: …… oszt.: ……

Békés Városi Püski Sándor Könyvtár

KÉT HÉT EGY NOVELLA

2020-2021

5.-8. osztály

3. forduló

Szakács Eszter: A nulladik zsebuniverzum (ifjúsági fantasy részlet)

[Budapest]: Pozsonyi Pagony Kft., 2020

(Tilos az Á Könyvek) (Grifflovasok 3.)

A Skóciában élő Rufusnak egy nap fenekestül felfordul az élete, amikor valaki hazáig követi, és ő nem sokkal később egy idegen zsebuniverzumban találja magát.

Az Avalonon megismerkedik Gwennel, aki lovagnak készül. Miután gyilkos fenevadak támadnak rájuk, együtt indulnak útnak, hogy a nagy varázslót, Merlint megmentsék egy végzetes átoktól.

1) Milyen ízű almák teremnek Új-Camelot almafáin?

……...

……

……....

2) Melyik regény-szereplőre gondoltunk? Írd a nevét a vonalra!

sötét pej mén, a fegyvermester hátasa…….
alakváltó lények, rendkívül intelligensek, okosabbak az embernél…….
legendás lények, egyszerre csak egy létezik belőlük……..
a világ legjobb hátasai……
Skóciából érkezett Avalonba……..

3) Mit tudtál meg a zsebuniverzumokról?

……....

……

……....

…….

…….

…….

4) Egészítsd ki a mondatokat a szövegben olvasott szavakkal!

„Ilyenkor választják ki a …… a legígéretesebb …….. közül az új……, és ütik lovaggá a régiek közül azokat, akik …….. .”

„A földi eszközök a …… alapulnak, az Olümposzon a ……., nálunk pedig a tiszta ……. .”

„Az az egyik kedvelt ……. . A ……a varázsgemmák közé tartoznak, és egyedül az ……. ……. értenek a készítésükhöz…”

5) Miért voltak különlegesek a kastély falikárpitjai?

……....

……

…….

6) Hogyan működött Gwen szobájában a „televízió”?

……....

……

……....

……....

7) Sorold fel az összes szereplőt, aki a regényrészletben szerepelt!

……

……....

……....

Következő (4.) feladatlap: 2021. január 4-én, hétfőn

A feladatlapokat letölthetitek a **www.bekesikonyvtar.hu** oldalról.

Jó téli szünetet és kellemes karácsonyt nektek! Találkozunk jövőre!

Átvágtak a mezőn, a palota irányába. Gwen is velük tartott, kantárszáron vezette Awellt. A jól táplált birkák kelletlenül váltak szét, hogy átengedjék őket. A Csahos Fenevadat még meg is kergette a nyakában rézcsengőt viselő vezérürü, és Sarff szemmel látható élvezettel illant el előle.

– Ó, a menekülés minden Csahos Fenevad vérében van! – kapta el Gwen a fiú csodálkozó pillantását. – Nagyon szeretik, ha üldözik őket. Még Pellinore király jött rá, hogy egyszerűen játéknak veszik. Amikor ezt felismerte, nem is volt képes elejteni Sarff ősét. Inkább megszelídítette.

– Sok Csahos Fenevadatok van? – kérdezte Rufus kíváncsian.

– Dehogy – intett a lány. – Egyszerre csak egy létezik. Ha elpusztul, eltemetjük, és másnap egy újszülött kölyköt találunk a síron. Igazi legendás lények! A szaporodásuk is mágikus – nevetett büszkén. – Leginkább a főnixéhez hasonlít, de vele ellentétben a Csahos Fenevadak nem halhatatlanok, nem mindig ugyanaz az állat születik újjá.

Egy kovácsoltvas ajtón keresztül, melynek két oldalán kúpos tetejű, fonott kaptárok álltak a résszerű bejáratokon át ki-be mászkáló méhekkel, beléptek a mintegy másfél méter magas kőfallal keretezett almáskertbe, mely félig körbeölelte a palotát. Különös módon minden egyes fán egymás mellett nőttek a még éppen csak virágzó és a különféle méretű, piros, zöld vagy éppen sárga gyümölcsöktől roskadozó ágak. Szemmel láthatóan minden fán többfajta alma termett. A virágzó ágak között méhek repkedtek döngicsélve.

Rufus szórakozottan kinyújtotta a kezét, leszakított egy nedvdús, piros gyümölcsöt, és belemélyesztette a fogát. Az almalé végigfolyt az állán, ám ő észre sem vette.

Megtorpant. Az érzékei mintha megbolondultak volna. Az általuk közvetített érzetek néhány pillanatra elfedték a környező világ jeleit az elméjében, hogy kizárólag a hihetetlen ízkombinációra összpontosíthasson: a *naplemente* káprázatos ízére.

– Ó, persze, hiszen te most találkozol először a mi híres almáinkkal! – fordult vissza Sir Archie jókedvűen. – Tudnod kell, hogy ezek a gyümölcsök arról ismertek, hogy egyfajta szinesztéziát okoznak. Vagyis aki elfogyasztja őket, az almák ízéhez olyan érzetet társít, amit normális esetben az ember más érzékszervein, például a látáson, halláson, szagláson keresztül észlel. Vannak például avarégetés, tűzijáték vagy őszikök-ízű almáink, de az egyik legkedveltebb fajtánk pont az Avaloni Naplemente, amit most kóstoltál meg. Sok gyerek imádja a Sárkánylovaglást is, amitől úgy érzed magad, mintha hullámvasúton ülnél – kacsintott rá.

– Az én kedvencem az Esős Vasárnap – szólt közbe Gwen élénken. – Ez alig néhány fán terem, mert a legtöbben kicsit fanyarnak találják. A Szivárványhidat viszont majdnem mindenki szereti, ezért sokkal többet termesztünk belőle. Almabornak, almalének és karamelles almának is egészen kiváló. A Tűzijáték bundás almának való, az Őszi Ködből általában almaszószt készítenek, az Avarégetésből befőttet, a Dagi Bertie-ből pedig az összes világ legfinomabb rebarbarás almás pitéjét! – hadarta egy szuszra.

– Dagi Bertie? Ez a fajta minek köszönheti az elnevezést? – kérdezte gyorsan Rufus, amikor a lány egy pillanatra elhallgatott, hogy levegőt vegyen.

– Annak, hogy a kertész, aki keresztezéssel létrehozta majdnem száz évvel ezelőtt, egy pufók, fel-alá pattogó kisfiút pillantott meg lelki szemei előtt, amint beleharapott az első

[Bp.]: Pozsonyi Pagony Kft., 2020

ilyen fán termett almába. A férfi Bertie nevű kisfia volt az ugrabugráló kölyök. A kertész ily módon, ha úgy tetszik, halhatatlanná tette a fiát, hiszen azóta is mindenki őt látja ugrándozni, ha ebből a fajtából fogyaszt – nevetett a lány.

Átvágtak a kerten, mely patkó alakban övezte a palotát és a melléképületeket, és Sir Archie végre rátért az avaloni almáknál is izgalmasabb témára. Arra, ami pillanatnyilag Rufust a leginkább érdekelte: hogy honnan ered ez az egész őrület, amibe belecsöppent. Néha Gwen is közbeszúrt valami apróságot, míg a szavaiktól zúgni nem kezdett a feje.

Minden jel arra mutatott, hogy vagy megőrült, vagy el kell fogadnia, hogy az anyjának igaza van, és a világ totálisan más, mint amilyennek addig képzelte. Sir Archie arról mesélt neki, hogy a különféle mitológiák istenei valóban léteznek. A Moirák, a görög sorsistennők számos zsebuniverzummal, köztük a sajátjukkal, az Olümposszal egyetemben megteremtették az Avalont is, hogy otthont nyújtsanak a Földről az Exodus során kirajzó isteneknek és mitológiai lényeknek. Ezeket a világokat és a Földet a féregjáratokon keresztül úgynevezett Kapuk kötik össze.

Amikor Sir Archie egy pillanatra elhallgatott, hogy szuszszanjon, Rufus megkérdezte, hogy miért kellenek griffek a Kapukon való átkeléshez.

– Ó, igen! Ezt kifelejtettem a mondandómból. Ha nincs a birtokodban egy ilyen – lengette meg a férfi az automata féregjáratnyitót –, ami, hozzáteszem, vadonatúj eszköz, és kizárólag az olümposzi Nagytanács külön engedélyével lehet használni, akkor szükséged van egy griff számítógépszerűen működő agyára az átkeléshez. Ahhoz pedig grifflovasnak s egyben kapuőrnek kell lenned. Mi őrizzük a Kapukat, hogy

illetéktelenek ne kelhessenek át rajtuk. Az én griffem neve Lavandula, vagyis Lavvy, ahogyan itt hívjuk. Ő a lélekikrem. Te Mrs. Gorskiként ismered.

Rufusnak leesett az álla.

– A griffek alakváltók, Rufus – mondta Sir Archie. – Képesek ember alakot ölteni. És rendkívül intelligensek. Igazság szerint sok mindenben jobbak és okosabbak nálunk, embereknél.

– Ráadásul az elméjük képes összekapcsolódni a lovasukéval. Ez egyfajta telepatikus kötelék – tette hozzá Gwen –, amit *szündeszmosz*nak hívnak. A segítségével megosztoznak a gondolataikon, érzéseiken és emlékeiken. Archie bácsi és Lavvy mindig tudják, mi jár a másik fejében, ha együtt vannak.

– Tehát te egy kapuőr vagy – állapította meg Rufus Sir Archie-ra pillantva.

– S egyben a Kerekasztal lovagja – hunyorított rá a férfi. – Szolgálatodra.

– Egyszer én is az leszek – szólt közbe büszkén Gwen. – Mármint nem kapuőr, hanem a Kerekasztal lovagja.

– Grifflovas nem szeretnél lenni?

– Á, az kizárt! – legyintett Gwen. – A leendő kapuőröket még születésük előtt választják ki a Moirák. Megjelölik őket – mutatott a Sir Archie nyakán díszelgő, fekvő, elnyújtott S-hez hasonló anyajegyre, amin Rufusnak a szupermarketban már annyiszor megakadt a szeme. – Gyerekkoromban bármit megadtam volna, ha nekem is van lélekikrem. Ha repülhetek vele. De aztán kaptunk az Olümposztól pegazusokat, és azóta néha kiélhetem a repülés iránti vágyamat – simogatta meg a fákról lógó gyümölcsök után kapkodó Awell sörényét. –

A pegazusok a világ legjobb hátasai. Enyhén telepatikusak. Még azelőtt képesek kitalálni a gazdájuk minden repüléssel és harccal kapcsolatos gondolatát, mielőtt az megfogalmazódna benne – fecsegett tovább szemmel látható élvezettel. – Ha a Kerekasztal lovagja leszek, én Awellt választom paripámnak. Még csak hároméves, de nagyon okos. Igaz, kislány? – csókolta meg gyengéden a szárnyas ló puha orrát.

Awell felhorkantott és bólogatott, mintha helyeselne, mire mindhárman elnevették magukat.

Rufus nekiadta a félig elfogyasztott, naplementeízű almát, amit a pegazus élvezettel elropogtatott, majd ismét Sir Archie-hoz fordult.

– Azt mondtad, a Moirák a különféle mitológiák szereplői számára hozták létre a zsebuniverzumokat – igyekezett rendet vágni a rázúdított információ dzsungelében. – Akkor hogy lehet, hogy az Avalont megteremtették? Hiszen az Arthur királyhoz kapcsolódó történetek csak mesék. Mondák. Nem nevezhetőek mitológiának.

– Minden mítosz magába olvasztotta a legrégebbi mondákat – vonta meg a vállát Sir Archie. – Mindegyiknek van valami valós magja. A Moirák úgy ítélték, az Arthur király visszatértében, a Grálban és a Kerekasztal lovagjaiban hívők is megérdemelnek egy saját világot. Ráadásul minél több zsebuniverzum létezik, annál több támogatója van a Földnek. Azzal, hogy az emberek hisznek a mítoszok és mitológiák szereplőiben, hatalmat adnak a kezükbe, és ezzel a hatalommal ők képesek az emberiség érdekeit szolgálni. Legalábbis manapság. Mióta a Moirák nagyjából összekovácsolták a különféle világokat. Talán egyszer még Arthur király szelleme is hasznunkra lehet.

A mögöttük kocogó pegazus barátságosan Rufus nyakába szuszogott.

– Nocsak! – fordult hátra Gwen csodálkozva. – Awell kedvel téged. Pedig nem szereti az idegeneket. Kivéve az olümposziakat, hiszen ő is onnan származik. Biztosan az almával hódítottad meg a szívét.

A végeérhetetlennek tűnő almáskert másik felén Sir Archie kitárta a nyikorgó kaput a két fiatal előtt.

– Az istenek hoztak Új-Camelotban, a Pendragonok családi fészkében, fiam! – mondta büszkén. – Én vagyok az utolsó leszármazottjuk.

A vidáman ugrándozó Csahos Fenevaddal a nyomukban átvágtak a kastélyt övező tágas udvaron, és beléptek egy fehérre meszelt, hosszúkás istállóépületbe, melynek mindkét végén kitámasztva álltak az ajtók hatalmas szárnyai, hogy a tavasziasan friss levegő átjárhassa az épületet. A bokszok némelyikéből Awellhez hasonló szárnyas paripák dugták ki a fejüket, hogy kíváncsian szemügyre vegyék az előttük elhaladókat. Volt közöttük fekete, barna, sárga, fehér vagy éppen foltos szőrű – ebben nem különböztek az igazi lovaktól.

Az egyik üres boksz előtt Gwen kivette a zablát a pegazusa szájából. A szomszéd állásból egy sötétpej mén dugta ki a fejét, és barátságosan összedugta az orrát Awell-lel.

– Ez itt Mucus – intett feléje Gwen. – Sir Lorcan, a fegyvermesterünk, s egyben egyik tanárom hátasa. Jó barátok Awell-lel.

– Mucus?

Az állat a neve hallatán érdeklődve hegyezte a fülét. Nem úgy tűnt, hogy méltóságán alulinak tartja a pórias s egyben női becenevet.

– Sir Lorcan eleinte képtelen volt megjegyezni, hogy hívják, azért szólította így – szólt közbe Sir Archie. – Azután valahogy rajta ragadt. Mucus pedig most már ragaszkodik hozzá, nem igaz? Az igazi nevére nem is hallgat – simogatta meg a csillagos homlokot, mire a mén bólogatva rázta a fejét.

– Nemsokára a többi pegazust is visszahozzák a lovagok – intett Gwen a háromnegyedrészt üresen tátongó bokszok felé. – Legkésőbb vacsoráig. A Választás Ünnepe előtt mindig többet gyakorolnak velük, mint az év többi részében.

– Választás Ünnepe?

– A legjelentősebb lovagi torna neve az Avalonon – felelte ezúttal Sir Archie. – Minden évben megtartjuk. Ilyenkor választják ki a lovagok a legígéretesebb apródok közül az új fegyverhordozóikat, és ütik lovaggá a régiek közül azokat, akik megérdemlik.

– Vagyis *te* ütöd lovaggá őket – igazította ki Gwen. – A Pendragon család feje.

– Ha anyám hallaná, hogy elveszed tőle a családfői posztot, most szorulnál, Gwendolyn Pellinore! – hunyorított rájuk Sir Archie, és a gesztustól sokkal fiatalabbnak tűnt a koránál.

– Szülők! – forgatta a szemét színpadiasan Gwen. – És nagyapák! – tette hozzá egy grimasz kíséretében. – Nekik mindig gyerekek maradunk.

– Nos, te félig még most is az vagy, kisasszony! – mosolyodott el Sir Archie. – Én viszont már évekkel a születésed előtt megnyertem az első lovagi tornámat. Anyám az egyetlen, aki erről nem hajlandó tudomást venni.

Gwen lecsatolta Awellről a nyerget, és a lószerszámokat egy elősiető lovász kezébe nyomta. Szelíden megpaskolta

a kanca farát, mire az engedelmesen beporoszkált a helyére, és fejét lehajtva rögtön harapdálni kezdte a szénát.

Kiléptek a szabadba az istálló másik ajtaján, és hármasban megkerülték a kastély szárnyát. Egy kövezett udvarra értek, ahonnan az épület főbejárata nyílt. Két páncélos lovag állt őrt az ajtó két oldalán. Az ő mellvértjükön is cikornyás DI logó díszelgett, mint Gwenén. Kezüket kardjuk markolatán nyugtatva még jobban kihúzták magukat, amikor észrevették az érkezőket, és derékból enyhén meghajoltak, de a helyüket nem hagyták el. Szótlanul elbámultak a fejük felett. Rufust a londoni Buckingham-palota előtt őrt álló királyi gárdistákra emlékeztették, de a medvebőr kucsmáknál sokkal menőbbnek találta a sárkányfejet imitáló, pikkelyes sisakokat, melyek szemrése szolgált a fenevad kitátott szájaként.

A tömör, szintén sárkányokkal telefaragott ajtószárnyak maguktól kitárultak előttük. A fiú csodálkozva bámulta őket, mert az ilyen régi, kortól megbarnult faajtók nem szoktak fotocellásak lenni.

Az előtérben a bejárattal szemközti falat egy csataképet ábrázoló falikárpit foglalta el, két páncélos férfi halálos párviadalával a középpontban. A fiatalabb férfi fejét agancsdísszel ékesített sisak fedte, a másik ősz haja lobogott a szélben. A fal jobb oldalán széles lépcső vezetett fel az emeletre. Rufus szívesen szemügyre vette volna közelebbről is a kárpit képét, de hirtelen egy összeszorított ajkú, idős asszonyság jelent meg a lépcső tetején. Uralkodói testtartásán az sem változtatott, hogy botra támaszkodott.

– Anyám! – sietett fel hozzá Sir Archie, és szertartásosan megcsókolta az arcát.

– Üdvözöllek itthon, fiam! – felelte az asszony, míg szúrós tekintete Rufusra tapadt. – Látom, vendéget is hoztál. Hát Lavvyt hol hagytad?

– Ő a Földön maradt. Adódott egy kis probléma. Majd később elmesélem. Addig is hadd mutassam be neked Rufus Fergusont! Rufus, ő itt az édesanyám, Lady Pendragon!

A fiú zavartan meghajolt, mert valahogy ezt érezte illendőnek, Lady Pendragon pedig kegyesen biccentett felé.

– A fiam már mesélt rólad, fiatalember. Üdvözöllek Új-Camelotban! Úgy tudom, Skóciából érkeztél.

– Igenis, asszonyom – felelte Rufus illemtudóan.

– Kiváló nemzet, igazán kiváló. Jómagamban is csörgedezik némi felvidéki vér – mondta Lady Pendragon önelégülten.

– Most magadra hagylak kis időre, Rufus! – szólalt meg ismét Sir Archie. – Beszélnem kell az édesanyámmal, utána pedig kezdődik az esti lakoma. De megígérem, hogy vacsora után minden kérdésedre választ kapsz! Talán többre is, mint szeretnéd – tette hozzá rejtélyesen. – És beszélhetsz az édesanyáddal is. Ne aggódj, Lavvy mellett nem esik baja a családodnak.

– Gwendolyn, megint megfeledkeztél a pukedliről! – fordult Lady Pendragon elégedetlenül a lány felé. – Hányszor figyelmeztesselek, hogy a te társadalmi helyzetedben lévő ifjú hölgyeknek az Avalonon illő így köszönteniük az idősebbeket! Nem véletlenül ragaszkodunk a hagyományainkhoz!

Gwen és Sir Archie arcára a szavai hallatán valahogyan ugyanaz a kelletlen, szenvedő arckifejezés ült ki. A lány ráadásul mormogott valamit az orra alatt, amiből Rufus csak

a *persze, a középkorban* meg a *nyavalyás banya* szavakat értette meg.

– Remélem, annyi jó modor még maradt benned, hogy elszórakoztasd a vendégünket, amíg én beszámolok a fiamnak a palota ügyeiről! – rendelkezett Lady Pendragon szárazon, de amikor látta, hogy hiába vár, Sir Archie-val az oldalán megfordult, hogy visszatérjen a lakosztályába. Gwen a kellemetlen találkozást feledve megragadta Rufus karját, és magával húzta az emelet felé.

– Mindjárt kezdődik a Lovaghíradó – mondta izgatottan. – A kedvenc műsorom. Ma lesz benne egy interjú Sir Morgannel. Ő a legnagyszerűbb harcos, akit valaha láttam. A kétkezes kardokkal kapcsolatos technikája egyszerűen fenomenális!

– Itt van televízió?

Rufus csak ennyit jegyzett meg a szóáradatból, mert majdnem átesett a Csahos Fenevadon, aki elé vágva izgatottan szökdécselt felfelé a lépcsőn.

Szemmel láthatóan ő is alig várta a Lovaghíradó aznapi adását.

– Persze hogy van! – vigyorgott rá oldalvást a lány, amitől egy minden csínyre kész manóra hasonlított. – Vagyis… valami olyasmi. Azt hitted, holmi elmaradott sárfészekbe pottyantál? A látszat ne tévesszen meg!

– Na de… Sehol nem láttam útközben villanyvezetékeket!

– Mert az Avalonon minden mágiával működik. A földi eszközök a technikán alapulnak, az Olümposzon a mágikus-tudományos technológián, nálunk pedig a tiszta varázslaton, akárcsak a zsebuniverzumok többségében. A mágikus cikkeinkkel persze kereskedünk, így sok mindent beszerez-

hetünk a többi világból. Lapul a zsebedben egy fordítógemma, ugye?

Rufus bólintott, és megérintette a nadrágja zsebét, melyben Mrs. Gorski ajándéka pihent

– Az az egyik kedvelt csereeszközünk. A fordítógemmák a varázsgemmák közé tartoznak, és egyedül az avaloni mágusok értenek a készítésükhöz – dőlt tovább Gwenből a szó. – Ovális alakú, sávos, rozsdabarna kis féldrágakövek, melyek egyik oldalára a *lingua* szót vésik. Minden zsebuniverzumban nagy népszerűségnek örvendenek. Főleg az egyes világok között gyakran utazó kereskedők részesítik őket előnyben. Bár a mágiájuk csak addig hat, amíg magadnál tartod a követ, az olümposzi memóriatablettával szemben, mely egyszerre csak egy nyelv elsajátítását teszi lehetővé, a fordítógemmával akárhány nyelven megérteted magad.

Az emeleten elhaladtak számos csukott ajtó előtt, amíg elértek Gwen szobájáig.

– Kik élnek még itt? – forgatta a fejét Rufus.

A hotel nagyságú kastélyban szemmel láthatóan rengeteg hely akadt.

– Mármint Lady Pendragonon, a keresztapámon, rajtam és a személyzeten kívül? Hát a Kerekasztal lovagjai! A nagyapám abban a lakótoronyban lakik, aminek a földszintjét az itteni Főkapu foglalja el. De őt amúgy is alig látom. Nagyon leköti a munkája. A kísérletei.

– Tudós ember?

– Mondhatjuk úgy is. Majd később bemutatlak neki.

Gwen szobájának jelentős részét egy masszív, baldachinos ágy foglalta el. Vele szemben a két gótikus, szamárhátíves

ablak színes, ólombetétes üvegein át egy pompás parkra nyílt kilátás.

Rufus jobban szemügyre vette a kinti látványt. Csodálkozva állapította meg, hogy az Avalonon szemmel láthatóan több évszak uralkodik egymás mellett: a tavaszt és nyarat idéző, egyszerre virágzó és termő almáskert után a park fái alatt színes, őszi falevelek szőnyege borította a talajt. Az apró szemű kaviccsal felszórt ösvényeken kék begyű pávakakasok sétáltak hosszú fedőtollazataikat maguk után húzva. Az egyik madár váratlanul legyezőként szétterjesztette smaragdzöld farktollait: a pávaszemek mintha mind Rufusra néztek volna. A madár dallamosan felkiáltott. A hangja panaszosan szólt.

Miközben kibámult az ablakon, a fiú a nagy kőtömbökből rakott, vakolatlan felületű kőfalon nyugtatta a kezét. Szinte érezte a tenyere alatt Új-Camelot szívverését, mintha a vár élne, csak éppen aludna. Ki tudja, talán így is volt. Ezen a meseszerű világon a mágia mindent átitatott, talán még a köveket is, melyekből építkeztek. A falak megnyugtató módon sugározták magukból a szilárdságot és azt az állandóságot, ami az ő költözésekkel terhes életéből annyira hiányzott.

Az ágy előtt óarany-kék levélmintás, vastag, csomózott szőnyeg hevert, az ablaknál kis cseresznyefa íróasztal állt egy támlás székkel. Az ajtó mögötti sarokban háromajtós, masszív ruhásszekrény magasodott, a másik sarokban kényelmes kinézetű, rózsamintás szövettel borított füles fotelt helyeztek el. Mellette a szecessziós kis asztalon néhány könyv hevert. A legfelső a címe alapján a különféle történelmi kardtípusokról szólt. A könyvkupac mellett egy kék, rizsszemmintás kínai tálkában víz csillogott.

Rufus a leggyönyörűbbnek a faliszőnyeget találta a szobában, mely a két ablak közötti falfelületet teljes egészében kitöltötte. Egy rózsakertet ábrázolt, melynek vörös virágai illettek a fotel szövetéhez. A színei ragyogóak voltak, és valami üde frissességet árasztottak. Rufus megesküdött volna, hogy még a virágok mély, bódító illatát is érzi.

Tetszett neki a szoba: kifejezetten otthonosnak találta, és a különféle korokból származó berendezési tárgyak is ízlésesen voltak összeválogatva.

Egyedül a szépséges kárpitot találta kissé különösnek. Először maga sem értette, mi zavarja, amíg észre nem vette, hogy a virágok feje alig észrevehetően mozog, mintha az ábrázolt kertben könnyű szellő fújdogálna.

A vörös rózsákra meredt. Az imbolygó virágszálak hirtelen előrehajoltak, mintha egy erősebb szélroham döntené meg őket, és a legközelebbiek közül néhánynak a feje előbukkant a szobában, mintha csak azért hajolnának ki szövött világukból, hogy őt szemügyre vegyék. Ezúttal erősebben megcsapta a fiú orrát a finom illat, majd a szél elültével a virágok ismét kiegyenesedtek, és belesimultak a kárpit anyagába. A mozgás megszűnt, a rózsakert ismét közönséges, ámbár káprázatos szépségű faliszőnyeggé változott.

– Izé, Gwen… – mondta Rufus bizonytalanul, mire a mellvértje levételével küszködő lány megfordult.

– Ó, látom, felfedezted az én kis magánkertemet! – mondta büszkén. – Új-Camelot kárpitjai nem mindenkinek fedik ám fel magukat! Lady Pendragon például még soha nem érezte a rózsáim illatát, pedig majd megveszik érte. A palota faliszőnyegei egyszerűen utálják őt. Még a saját szobájában lévőt sem látta soha életre kelni.

– Feltételezem, ezek a kárpitok mágikus eredetűek – jegyezte meg Rufus, titokban büszkén arra, hogy az újabb csoda már nem rázza meg különösebben.

– Úgy bizony! Az egyik Pendragon-ős feleségének, Lady Elinornak a munkái. Zseniális művész volt, és varázserővel is rendelkezett. Ő szőtte a palota összes faliszőnyegét, kivéve a camlanni ütközetet ábrázolót, amit lent a földszinten láttál. Az egy régebbi korból származik. A zsebuniverzumokban közismert, hogy az Avalon varázslói elsősorban a valamilyen módon az élethez kötődő varázslatokban jeleskednek. Egyfajta biomágiát űznek. Ezért tudta Lady Elinor életre kelteni a munkáit. A tudását szerencsére átadta néhány tehetséges tanítványának, akik alapítottak egy szőnyegszövő iskolát, így manapság a bűvös kárpitok képezik az Avalon cserekereskedelmének egy jelentős szeletét. Na meg az élőfából készült székek – mutatott a székre, mely négy hosszú, karcsú lábán lassan közelebb óvakodott hozzájuk, mint egy félénk őz.

A szék kissé előrehajolt, mire az ülésén heverő könyv előrecsúszott, egyenesen Rufus kezébe, aki úgy érezte, a varázsbútor szeretne tőle valamit.

– Most nem érünk rá felolvasni neked a Robinsonból, Samukám! – mondta Gwen türelmesen, és megsimogatta a támlát. – De megígérem, este folytatom a történetet.

A szék szomorúan visszakullogott a sarokba.

A lánynak sikerült lehámoznia magáról a páncélját, melynek darabjait egymás után a földre hajította. Illetve Rufus azt várta, hogy a nem éppen pillesúlyúnak kinéző vértezet a földre esik, ám ehelyett minden része a levegőben keringett Gwen körül, akár a Naprendszer bolygói a Nap körül.

Rufus megfogta az egyik sodródó combvértet. Az anyaga nem fém volt, bár annak nézett ki. Ránézésre merevnek tűnt, de a tapintása másról árulkodott, enyhe rugalmassággal engedett az ujjainak.

– Nagyszerű anyagból készült – mondta a lány, amikor észrevette, hogy a páncéldarabot vizsgálgatja. – Harc közben tökéletesen véd, de kellően rugalmas ahhoz, hogy akár egész nap viselje az ember. Ráadásul mágikusan légkondicionált. Melegben hűt, hidegben fűt.

Gwen páncél alatti öltözéke érdekesen vegyítette a középkori és a jelenkori európai divatot. Bal lábán piros, jobb lábán sötétkék, szoros harisnyanadrágot viselt, akár egy középkori apród, amire farmer miniszoknyát húzott. Puha bőrcipőjének az orra kissé hegyes volt, kézzel varrt, pólószerű tunikájára a Pellinore-ok címerét hímezték. Gwen a fiú tekintetétől kissé zavartan meghuzigálta a felsőt, mintha el tudná tüntetni róla az excrementum képét, majd ledobta magát a fotelba.

Sarff azonnal az ölébe ugrott. A lány manóarca eltűnt a Csahos Fenevad hátsója mögött.

– Még mindig azt hiszi, hogy aprócska kölyök, akit mindenki babusgatni szeretne – lihegte valahonnan a foltos bunda mögül Gwen.

Rufus a kezében tartott combvért DI logójára mutatott.

– Ez mit jelent?

– A Daidalosz Intézetet – jött az elhaló hang a Csahos Fenevad alól. – Az az olümposzi mágikus-tudományos csúcstechnológia központja. A küklopszok antigrav varázsfőzettel edzették az anyagot, azért nincs súlya, és nem esik le a földre.

– Küklopszok?

– Héphaisztosz segédei – bukkant elő küszködve Gwen szőke feje az elégedetten szuszogó Csahos Fenevad mögül. – Ők gondoskodnak a sorozatgyártásról. Rengeteg klassz cuccot készítenek. Az összes lovagi felszerelést az Olümposzról szerezzük be. De mindjárt kezdődik az adás! Dobd le magad az ágyra!

Csettintett, mire a víz csillogó gömb formájában kiemelkedett a rizsszemmintás kínai tálkából, és a lány elé lebegett. Gwen tett néhány különös ujjmozdulatot a levegőben, mire a gömb kilapult, és vékony, négyzet alakú vízfátyol formálódott belőle, melynek felületén azonnal peregni kezdtek a képek. Még nem a Lovaghíradó ment: egy repülő szemgolyó egy unikorniscsikó születéséről tudósított a közeli rezervátumból.

Rufus már nem is csodálkozott az újabb furcsaságon; testét és elméjét váratlanul elöntötte a fáradtság. Lerogyott az ágyra. Miközben bambán bámulta a mágikus tévéadást, arra gondolt, hogy ha eddig nem ment el az esze, akkor már nem is fog. Ráadásul még mindig nem kapott megnyugtató választ mindenre.

Legfőképpen arra nem, hogy Sir Archie miért hozta őt az Avalonra.